

13. TĒMA 19.–26. DECEMBRIS

MĀCĪBAS NO JEREMIJAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jer. 2:13, 6:20, 7:1-10, Mat. 9:12, 5. Moz. 6:5, Jer. 10:1-15, 23:1-8.

ATMIŅAS PANTS:

“Redzi, nāk dienas,” saka Kungs, “es riesīšu Dāvidam taisnības atvasi, un kā ķēniņš viņš valdīs ar apdomu un uz zemes darīs tiesu un taisnību!” (Jer. 23:5)

Gsam pietuvojušies Jeremijas pētījumu noslēgumam. Tas ir bijis piedzīvojums. Sāga par mūsu pravieti ir bijusi piesātināta ar drāmu, emocijām un enerģiju.

Līdzīgi visiem praviešiem, Jeremija neraksta vakuumā: viņa vēsts bija vēsts no Kunga, un tā bija domāta cilvēkiem īpašā laikā un vietā un īpašos apstākļos.

Un tomēr, lai arī cik radikāli atšķirīgi bija viņa apstākļi no mūsu vai daudzu citu paaudžu apstākļiem, svarīgie principi, kas šeit ir izteikti, ir vienādi Dieva ļaudīm katrā paaudzē.

Piemēram, uzticība Dievam un paklausība Viņa baušļiem. Patiesa reliģija, sirds reliģija, pretēja tukšajiem un mirušajiem rituāliem, kas atstāj cilvēku nepareizā pašapmierinātības stāvoklī. Piemēram, cilvēka labprātība uzklaustīt pamācības, pat ja tas ir pretēji tam, ko viņš gribētu dzirdēt. Piemēram, patiesa atmoda un reformācija. Piemēram, uzticība Kungam un Viņa apsolījumiem, nevis miesīgajam elkonim. Piemēram, ...

Šis saraksts turpinās. Šajā nedēļā ielūkosimies dažās mācībās, ko mēs varam gūt no šīs Dieva mīlestības atklāsmes pret Saviem ļaudīm pat daudzo vētrains brīdinājumu vidū par to, kur var novest viņu rīcība.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 26. decembrī!

Jeremijas Kungs

Septītās dienas adventisti saprot, ka lielās cīņas centrā ir svarīgs jautājums: kāds ir Dieva raksturs? Kāds patiesībā ir Dievs? Vai Viņš ir patvaļīgs tirāns, par kādu sātans Viņu grib padarīt, vai arī Viņš ir mīlošs un gādīgs Tēvs, kas mums vēl tikai to labāko? Šie jautājumi patiešām ir vissvarīgākie jautājumi visā kosmosā. Galu galā, kāda būtu mūsu situācija, ja Dievs nebūtu laipns, mīlošs un pašuzpurīgs, bet zemisks, patvaļīgs un sadistisks? Mums būtu labāk, ja vispār nebūtu Dieva, nekā ja Viņš būtu tāds.

Tātad šie jautājumi ir ārkārtīgi svarīgi. Par laimi, mums ir atbildes, un tās vislabāk ir redzamas pie krusta.

“Nekad netiks aizmirsts, ka Viņš, kura spēks radīja un uztur neskaitāmas pasaules visos milzīgajos Universa plašumos, Dieva Mīļotais un Debesu Majestāte, Viņš, kuru pielūgt pulcējās ķerubi un mirdzošie seravi, pats pazemojās, lai paaugstinātu kritušo cilvēku, Viņš nesa grēka vainu un kaunu un pacieta, ka pat Tēvs novērsa savu vaigu, līdz pazudušās pasaules sāpes un ciešanas salauza Tā sirdi un izdzēsa dzīvību pie Golgātas krusta. Tas, ka mīlestība uz cilvēku visu pasaulu Radītājam un visu likteņu Lēmējam lika atstāt savu godību un tā pazemoties, vienmēr modinās Universa izbrīnu un pielūgsmi.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 651. lpp.)

Kā daba un Dieva raksturs atklājas šajos Jeremijas grāmatas pantos? Tas ir, ko šie panti mums stāsta par Viņu?

Jer. 2:13 _____

Jer. 5:22 _____

Jer. 11:22 _____

Jer. 31:3 _____

Jer. 3:7 _____

Šie ir tikai daži salīdzinājumi un izteicieni, kas ir izmantoti grāmatā, kas atklāj mums kaut ko no mūsu Dieva dabas un rakstura. Viņš ir dzīvības Avots, spēcīgais Radītājs, tiesas Dievs – Dievs, kas mūs mīl un aicina mūs atkal un atkal nožēlot savus grēkus un novērsties no ceļiem, kas ved mūs iznīcībā.

Kādus pierādījumus Dieva mīlošajam raksturam tu esi pats saskatījis savos piedzīvojumos? _____

_____

Rituāli un grēks

“Ir kāds dokuments, kurā ir ziņots par Dieva nebeidzamo, nospiedošo cīņu ar organizēto reliģiju, un tā ir Bībele.” (Terry Eagleton “Reason, Faith and Revolution: Reflections on the God Debate” 8. lpp.)

Tā gluži nebūs, un tas ir tāpēc, ka Bībeles reliģija – reliģija, ko Dievs ir devis cilvēcei, – vienmēr ir bijusi “organizēta reliģija”.

No otras puses, nav šaubu, ka Jeremijas grāmatā Kungs cenšas cilvēkus novērst no aukstajiem, mirušajiem rituāliem, kas ir sākuši pārvaldīt viņu ticību, rituāliem, kas, kā viņi ticēja, aplāj viņu grēku.

Kā teikts iepriekš, tomēr ir vērts atkārtot, lielākā daļa Jeremijas cīņu bija ar vadītājiem, priesteriem un tautu, kas uzskatīja, ka viņi ir Dieva izredzēti, Ābrahāma bērni, derības ļaudis, tāpēc viņiem attiecībās ar Kungu viss ir kārtībā. Kāda skumja krāpšana, no kā mums, kas arī esam Ābrahāma sēkla (Gal. 3:29), ir īpaši jāuzmanās.

Kāda ir šo Jeremijas grāmatas pantu vēsts? Vēl svarīgāk, kā mēs varam attiecināt šeit ietvertos principus uz savu gājumu ar Kungu? (Jer. 6:20, 7:1-10)

Izlasi Jer. 7:9, 10! Ja kāds jebkad ir gribējis atrast situāciju, kas atbilst tā saucamajai “lētajai žēlastībai”, tad šis apzīmējums noteikti šeit der. Ļaudis dara visas šīs grēcīgās lietas un tad nāk atpakaļ uz templi un “pielūdz” patieso Dievu, prasot piedošanu saviem grēkiem. Dievs neļauj sevi izsmiet. Ja šie cilvēki neizmainīs savus ceļus, īpaši savu izturēšanos pret vājajiem, kas ir viņu vidū, viņi piedzīvos bargu tiesu.

Kāda krāpšana ir uzskats, ka viņi var prasīt Dieva piedošanu un turpināt darīt, ko grib, neņemot vērā derības nosacījumus, lai varētu turpināt dzīvot šajos grēkos.

Kāda ir atšķirība starp to, no kā Jeremija šeit brīdina un ko Jēzus teica Mat. 9:12? Kāpēc ir svarīgi saprast šo atšķirību? _____

Sirds reliģija

“Tā nu ikviens no mums dos Dievam norēķinu par sevi.” (Rom. 14:12)

Jeremijas grāmata tik daudz uzrunā tautu kopumā. Laiku pa laikam viņš runāja par Israēlu un Jūdu kā par Dieva “izredzēto vīnaoku” (Jer. 2:21) vai Kunga “mīļoto” (Jer. 11:15, 12:7), Dieva paša “mantojumu” (Jer. 12:7-9), Viņa “vīnadārzu” (Jer. 12:10) un Viņa “ganāmpulku” (Jer. 13:17. Nav šaubu, grāmatā mēs ieraugām, ka Kungs šo tautu ir acinājis kā kopumu.

Protams, tāpat ir Jaunajā Derībā, kur laiku pa laikam draudze tiek saprasta kā kopums (sk. Ef. 1:22, 3:10, 5:27).

Tomēr glābšana ir individuāla, nevis kopīgs pasākums. Mēs netiekam glābti kā kopums. Tāpat kā Jaunās Derības draudze, arī Jūdas tauta sastāvēja no atsevišķiem cilvēkiem, un šeit, individuālajā līmenī, rodas īstie izšķirošie jautājumi. Labi zināmais pants 5. Moz. 6:5 “tev būs Kungu, savu Dievu mīlēt no visas sirds, ar visu savu dvēseli un visu savu spēku”, lai gan izteikts tautai kopumā, ir uzrakstīts vienskaitļa otrajā personā. Tas ir, “tu”. Dievs uzrunā katru personīgi. Galu galā, ikvienam no mums personīgi būs jāatbild par sevi Dieva priekšā.

To pašu mēs atrodam arī Jeremijas grāmatā.

Kas šajos pantos teikts par to, ka ir nepieciešama personīga, individuāla staigāšana ar Kungu?

Jer. 17:7 _____

Jer. 17:10 _____

Jer. 29:13 _____

Jer. 9:23, 24 _____

Lai gan abas Derības Bībelē runā par Dieva draudzi kopumā, patiesa ticība ir katra atsevišķa cilvēka jautājums, ik dienas pakļauties Kungam, personīgi izvēlēties staigāt ticībā un paklausībā.

Lai gan runa nav par to, ka mēs katrs personīgi esam atbildīgi par savu dvēseli, kā mēs varam būt droši, ka darām visu, ko varam, lai paceltu un iedrošinātu citus? Vai tu pazīsti kādu, kam tu tieši tagad varētu pateikt kādu laipnu un uzmundrinošu vārdu? _____

Elku ēnā

Kas bija viens no lielākajiem cilvēku grēkiem, kas Jeremijam bija pastāvīgi jārisina? (Jer. 10:1-15) _____

_____

_____

Interesants šajos pantos nav tikai tas, kā pravietis parāda, cik veltīgi, bezpalīdzīgi un muļķīgi ir šie elki, bet kā viņš tos salīdzina ar dzīvo Dievu. Šīs lietas ir bezspēcīgas, nederīgas, tukšas un viltojums; kāds pretstats Kungam, kas radīja debesis un zemi! Viņš pastāvēs mūžīgi, bet šie elki pazudīs uz mūžīgiem laikiem. Tāpēc ko mēs pielūgsim un kam nodosim savas dzīves: viltojumam, kas ir vājš, tukšs un bezspēcīgs, vai Kungam, kura spēks un vara ir tik liela, ka Viņš radīja un uztur Universu? Atbilde, protams, ir acīmredzama.

Tomēr lai cik acīmredzama ir atbilde, fakts ir tāds, ka mums draud briesmas iekrist elku kalpībā. Lai gan mēs šodien varbūt nepielūdzam tādus pašus elkus, kādi bija Jeremijas dienās, mūsdienu pasaule ir pilna ar viltus dieviem. Šie mūsdienu elki var būt jebkas, ko mēs mīlam vairāk nekā Dievu. Tas, ko mēs "pielūdzam" (un pielūgt nenozīmē tikai dziedāt un lūgt), kļūst par mūsu dievu, un mēs iekrītam elkdievībā.

Kas ir tās dažas lietas, kuras mums draud briesmas padarīt par elkiem? Kā ir ar digitālajām ierīcēm, naudu, slavu un pat citiem cilvēkiem? Izveido sarakstu ar šiem iespējamajiem elkiem un tad jautā sev: kādu reālu glābšanu tie galā piedāvā? _____

_____

_____

Protams, mēs ar prātu saprotam, ka neviena no šīm lietām nav pielūgsmes cienīga. Mēs zinām, ka beigās nekas, ko šī pasaule piedāvā, nekas, ko mēs padarām par elkiem, nevar līdz galam apmierināt mūsu dvēseles un noteikti nevar tās atpestīt. Mēs to visu zinām, un tomēr, ja mēs neesam uzmanīgi, ja mēs neturam Jēzu savā priekšā un to, ko Viņš ir mūsu labā izdarījis un kāpēc, mēs varam viegli iekrist mūsdienīgās elku pielūgsmes formās, kas līdzīgas tai, pret ko Jeremija tik dedzīgi sacēlās.

Atlikums

“Jūdu atkrišanas pēdējos gados praviešu aicinājumi un paskubinājumi šķita gandrīz veltīgi, un, kad kaldeju armijas aplenca Jeruzālemi trešo un pēdējo reizi, cerība zuda ikvienai sirdij. Jeremija paziņoja pilnīgu izpostīšanu, un tāpēc, ka viņš neatlaidīgi aicināja pakļauties, to iemeta cietumā. Bet Dievs uzticīgo atlikumu, kas vēl palika pilsētā, neatstāja izmisumā un bez cerības. Tad, kad Jeremiju turēja stingrā apsardzībā tie, kas viņa vēstis nicināja, praviētis saņēma jaunas atklāsmes par Debesu labprātību piedot un glābt, kas saglabājušās kā neizsīkstošs prieka avots Dieva draudzei no tās dienas līdz pat šim brīdim.” (E. Vaita “Pravieši un ķēniņi” 466. lpp.)

Pat šis valdošās atkrišanas un greizo spriedumu džungļos Dievam vienmēr ir bijuši uzticīgi cilvēki, lai arī ne daudzi. Tāpat kā daudzu citu praviešu gadījumā Jeremijas grāmatā liels uzsvars ir uz atkrišanu un neuzticību, jo Kungs gribēja izglābt Savu tautu, un visā svētajā vēsturē Kungam vienmēr ir bijis uzticīgais atlikums. Tas, protams, tā būs arī līdz pat laika galam (sk. Atkl. 12:17).

Kā šī ideja par atlikumu izteikta Jer. 23:1-8? Kā tas attiecas uz Jaunās Derības laikiem? (Sk. arī Jer. 33:14-18.)

5.–7. pantā teologi jau sen ir saskatījuši mesiānisko pravietojumu – pravietojumu par Dieva uzticīgo ļaužu atpestīšanu. Lai gan tā ir patiesība, ka pēc Bābeles gūsta atlikums atgriezās, tā nebija godības pilna atgriešanās. Tomēr Dieva nodomi piepildījās caur Dāvida cilti, caur “taisno Atzaru”, caur ķēniņu, kas reiz valdīs.

Šis pravietojums daļēji piepildījās pirmajā Jēzus nākšanā (sk. Mat. 1:1, 21:7-9, Jāņa 12:13), taču pilnīgi piepildīsies otrajā atnākšanā (sk. Dan. 7:13, 14), kad visi Dieva uzticīgie ļaudis, Viņa patiesais atlikums, dzīvos mūžīgā mierā un drošībā. Glābšana, ko sākumā simbolizēja iziešana no Ēģiptes, būs galēja, pilnīga un mūžīga.

Uz ko tu liec savas cerības? Kā tu vari iemācīties uzticēties arvien vairāk Dieva apsolījumiem un to galējam piepildījumam savā personīgajā dzīvē? Kas vēl tev ir bez tiem?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Pirms daudziem gadiem septītās dienas adventistu mācītājs Freizī (W. D. Frazee) sludināja svētrunu ar nosaukumu "Uzvarētāji un zaudētāji". Tajā viņš klausītājus izveda cauri dažādu Bībeles personu dzīvēm, aplūkojot viņu darbu un kalpošanu, un tad viņš uzdeva jautājumu par katru no viņiem: Vai viņš bija uzvarētājs vai zaudētājs?

Piemēram, viņš runāja par Jāni Kristītāju, kas dzīvoja vientuļnieka dzīvi tuksnesī. Lai gan beigās Jānim bija nedaudzi sekotāji, viņš nekad nebija dzinies pēc kvantitātes. Viņš nevarēja konkurēt ar Jēzu. Un vēl Jānis savas pēdējās dienas pavadīja drēgnā cietumā, kur viņam reizēm uzmācās šaubas, un beigās viņam nocirta galvu (Mat. 14. nod.). Pēc visa šī pieminēšanas brālis Freizī jautāja: "Vai Jānis bija uzvarētājs vai zaudētājs?"

Kā bija ar pravieti Jeremiju? Cik veiksmīga bija viņa dzīve? Viņš ļoti cieta un nebaidījās arī cīkstēt un gausties par to. Ar retiem izņēmumiem, šķiet, priesteriem, praviešiem, ķēniņiem un vienkāršajai tautai ne tikai nepatika tas, ko viņš gribēja pateikt, bet arī viņi pamatīgi ņēma to pie sirds. Viņu pat uzskatīja par tautas nodevēju. Tā kā ļaudis atkal un atkal atmeta viņa vēsti, beigās tomēr nāca iznīcība un sods, par ko viņš bija brīdinājis visu savu dzīvi. Viņi to iemeta netīrā bedrē, cerot, ka viņš tur nomirs. Viņa uzdevums bija piedzīvot, kā viņa tautu aizved briesmīgā gūstā un iznīcina Jeruzālemi un templi. Tādējādi no cilvēciska viedokļa varam teikt, ka viņa dzīve bija diezgan nožēlojama.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Vai Jeremija bija uzvarētājs vai zaudētājs? Kāpēc tu tā domā? Ja tu saki, ka viņš bija uzvarētājs, ko tas stāsta mums par to, cik svarīgi nespriest par realitāti pēc pasaules standartiem? Pie kādiem standartiem mums vajadzētu turēties, lai saprastu, kas ir pareizi un nepareizi, labi un slikti, kas ir veiksmē un izgāšanās?

---

2. Kā mēs Jeremijas dzīvē ieraugām Jēzus dzīvi un kalpošanu? Kādas paralēles?

---

3. Iepriekš šajā nedēļā mēs redzējām, kāda krāpšana ir turpināt reliģisko pielūgsmi, kā ierasts, bez sirds pārmaiņas. Kāda ir patiesa žēlastība pretstatā lētajai, bezvērtīgajai un pat maldinošajai tās versijai, no kuras mēs tiekam brīdināti?
